

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci žalobkyně **E. T.**, bytem L. 1, J. n. Ú. – S., zastoupené JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem Plzeň, nám. Republiky 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. srpna 2010, čj. DSH/8192/10

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 27.8.2010 čj. DSH/8192/10 s e ve výroku I. z r u š u j e a věc se v tomto rozsahu v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 6 800 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Roberta Lososa, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

E. T. (*dále jen žalobkyně*) dne 21.9.2009 kolem 11:45 hod řídila v obci Lukavice po silnici. II/171 ve směru jízdy od Strážova na Běšiny motorové vozidlo tovární značky SEAT IBIZA 6L, registrační značky 2P1 5972. Při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci se střetla v levé polovině vozovky s motorovým vozidlem za ní jedoucím, tovární značky VW GOLF 1.8, registrační značky 3PO 7094, řízeným J. M., které žalobkyni předjíždělo.

Dne 5.10.2009 bylo Městskému úřadu Klatovy (*dále jen městský úřad*) doručeno od Policie ČR, dopravního inspektorátu Klatovy, oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, kterého se měla dopustit žalobkyně, spolu se spisovým materiálem.

Přípisem ze dne 15.10.2009 oznámil městský úřad žalobkyni zahájení řízení o přestupku (čj. OD/9421/09/Pr.) a předvolal žalobkyni k ústnímu jednání na den 6.11.2009.

Dlužno dodat, že téhož dne oznámil městský úřad zahájení řízení o přestupku i druhému účastníkovi dopravní nehody, J. M., a předvolal jej ke stejnému ústnímu jednání.

Po provedeném řízení vedeném společně vůči oběma účastníkům dopravní nehody rozhodnutím ze dne 7.5.2010, č.j. OD/4151/10/Pr (*dále také jen rozhodnutí městského úřadu*), ve výroku A) uznal městský úřad žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších novel (*dále jen zákon o přestupcích*), jehož skutková podstata byla naplněna porušením ust. § 21 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších novel (*dále jen zákon o silničním provozu*). Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že „dne 21.9.2009 kolem 11:45 hod v obci Lukavice, po silnici č. II/171 v km 8,533, ve směru jízdy od Strážova na Běšiny, řídila motorové vozidlo tovární značky SEAT IBIZA 6L, státní poznávací značky 2P1 5972, a při odbočování s tímto vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci, nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo tovární značky VW GOLF 1.8, státní poznávací značky 3PO 7094 řízené J. M., který s vozidlem VW GOLF pomaleji jedoucí vozidlo SEAT v době, kdy toto začalo odbočovat vlevo, již předjížděl, v důsledku čehož došlo ke střetu obou vozidel v levé polovině vozovky, ve směru jejich jízdy. Porušením zvláštního právního předpisu tak způsobila dopravní nehodu, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí hmotná škoda nepřevyšující částku 100.000,- Kč.“ Za přestupek byla žalobkyni uložena pokuta v částce 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v částce 2.500 Kč. Ve výroku B) byl zároveň J. M. shledán vinným pod bodem 1) ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích porušením ust. § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu tím, že dne 21.9.2009 kolem 11:45 hod v obci Lukavice, po silnici č. II/171 v km 8,533, ve směru jízdy od Strážova na Běšiny, řídil motorové vozidlo tovární značky VW GOLF 1.8, státní poznávací značky 3PO 7094, a s tímto začal předjíždět motorové vozidlo tovární značky SEAT IBIZA 6L, státní poznávací značky 2P1 5972 řízené E. T. v době, kdy tato s vozidlem SEAT odbočovala vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci a o změně směru jízdy vlevo dávala znamení, v důsledku čehož došlo ke střetu obou vozidel v levé polovině vozovky, ve směru jejich jízdy. Porušením zvláštního právního předpisu tak způsobil dopravní nehodu, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí hmotná škoda nepřevyšující částku 100.000,- Kč. Pod bodem 2) byl shledán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že téhož dne na stejném místě řídil stejné motorové vozidlo a přitom překročil maximální povolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/hod. Za přestupky byla J. M. uložena pokuta 7.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení v částce 2.500 Kč. Městský úřad své rozhodnutí podrobně odůvodnil.

Žalobkyně napadla výrok A) rozhodnutí městského úřadu odvoláním, v tomto rozsahu požadovala jeho zrušení a zastavení řízení. Hlavní námitka spočívala v tvrzení, že ohrožení účastníků silničního provozu vyvolal svým nezákonným jednáním J. M., který porušil hned dvě povinnosti účastníka silničního provozu; zahájil předjíždění v situaci, kdy to zákon výslovně zakazuje, a zároveň jel obcí rychlostí vyšší než povolenou. Na podporu svého tvrzení především odkazovala na odpověď znalce při ústním jednání dne 5.5.2010. Ten uvedl, že pokud by řidič M. nezahájil předjíždění a jel obcí rychlostí nejvýše povolenou, pak jeho reakční doba při pohybu do místa pozdějšího střetu činila 6,5 - 6,7 sekundy. Za tuto dobu při rovnoměrném pohybu vozidla Golf povolenou rychlostí by nedošlo ke střetu vozidel a vozidlo řidičky Pětkové by stihlo odbočit vlevo.

Za vhodné považuje soud konstatovat, že odvolání proti rozhodnutí podal i J. M. Zpochybňoval pouze výši trestu. V samostatném písemném vyjádření reagoval J. M. na odvolací argumentaci žalobkyně.

Krajský úřad Plzeňského kraje (*dále jen žalovaný*) rozhodnutím ze dne 27.8.2010, č.j. DSH/8192/10 (*dále také jen napadené rozhodnutí*), odvolání žalobkyně pod bodem I. výroku zamítl a výrok A) rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V odůvodnění vztahujícím se k tomuto výroku žalovaný uvedl, že z *provedeného dokazování, zejména z jejích výpovědí (poznámka soudu: žalobkyně a J. M.) a z analýzy poškození vozidel, bylo zjištěno a prokázáno, že před samotným úkonem odbočením sice odvolatelka uvedla v činnost levý ukazatel změny směru jízdy, avšak před samotným úkonem se nepřesvědčila o vhodnosti svého úkonu vzhledem k zezadu blížícímu se a předjíždějícímu vozidlu VW Golf. Toto vozidlo mohla za sebou odvolatelka registrovat min. 116 metrů před místem střetu. Soudní znalec vycházel při analýze přednehodového děje i z výpovědi odvolatelky a stanovil rozmístění vozidel na vozovce v časových intervalech, které zbývaly do okamžiku střetu. Odvolatelka mohla sledováním provozu za sebou zjistit, že vozidlo jedoucí za ní se vychýlilo ze směru své jízdy, vjelo na střed vozovky a pokračovalo v levém jízdním pruhu, a to v čase cca 2 sekundy před střetem. Ke střetu došlo v levém jízdním pruhu, a to ve vzdálenosti 1,8 metru od levého okraje vozovky (šíře vozovky je zde cca 6 metrů, jízdní pruh má šíři 3 metry - jelikož bylo místo střetu 1,8 metru od levého okraje vozovky, musela být odvolatelka v okamžiku střetu cca 1,2 metru v levém jízdním pruhu). Dále bylo přihlédnuto i ke svědeckým výpovědím přítomných očitých svědků události - manželů J. a také svědka p. B. J. vypověděli, že když odvolatelka odbočovala, vylítlo od vesnice vozidlo Golf a „odbouchlo“ vozidlo Seat. Takto mohli svědci událost vnímat. Z analýzy poškození vozidel a znaleckého zkoumání vyšlo však najevo, že do vozidla VW Golf narazila odvolatelka vozidlem Seat. Levým předním rohem vozidlo Seat narazilo do přední části pravého boku vozidla VW Golf. Nárazem a sunutím došlo k odhalení konstrukce vozidla Seat, o kterou se rozřízla pravá přední pneumatika vozidla VW Golf (poškození na snímcích č. 12-14 a 18-21 fotodokumentace). Žalovaný dále uvedl, že větší podíl na způsobení dopravní nehody má p. M., avšak to nezabavuje odvolatelku odpovědnosti za její jednání, spočívající v zanedbání sledování provozu i za jejím vozidlem, resp. nedbání zvýšené opatrnosti při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci. V okamžiku odbočování vozidla Seat bylo vozidlo VW Golf již v levém jízdním pruhu za vozidlem Seat. Odvolatelčino předestřené vysvětlení před policejním orgánem během ústního jednání dne 6.11.2009 odmítla (zde uvedla, že před odbočením se dívala do levého zpětného zrcátka a viděla za sebou rychle jedoucí vozidlo VW jedoucí v pravé polovině vozovky, pak se do zrcátka podívala v okamžiku, kdy vybočovala vlevo a vozidlo VW již jelo vedle ní, následoval náraz) a k nehodě se vyjádřila, že za sebou nic neviděla, přibrzdila si, zařadila jedničku, podívala se zda něco nejede proti a když se chtěla znovu podívat do zpětného zrcátka, byl náraz - toto však znalec posoudil jako technicky nepřijatelné, neboť ke střetu vozidel došlo, když bylo vozidlo Seat stočené vlevo a v levém jízdním pruhu. Ke střetu nedošlo před odbočením, ale po odbočení. Žalovaný rovněž uvedl, že soudní znalec se také zabýval možnostmi odvrácení střetu - v situaci odvolatelky to byla možnost zastavit vozidlo před odbočením nebo stočení řízení zpět vpravo. K námitce odvolatelky směřující proti jednání p. M. lze uvést toliko, že kromě porušení zásad bezpečného předjíždění se odvolatel dopustil i překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což mělo příčinnou souvislost se způsobením dopravní nehody. Žalovaný má za to, že bylo postupováno v souladu se zásadou materiální pravdy - byly provedeny veškeré ve věci možné důkazy - svědecké výpovědi, důkaz znaleckým posudkem, výslech znalce, zohlednění fotodokumentace a podkladů od policejního orgánu. Důkazy a jednotlivé podklady, o které opírá správní orgán I. instance svůj závěr, spolu navzájem korespondují. Skutkový stav, jak jej zjistil správní orgán I. instance, lze mít za ucelený, kompletní, bez mezer a pochybností. Námitky žalobkyně tudíž hodnotil žalovaný jako nedůvodné. V závěru žalovaný shrnul, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy podle ust. § 89 odst. 2 zák. 500/2004 Sb., o správním řízení (*dále jen správní řád*) a nebyly shledány závady, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Dále na*

základě ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek, což bylo učiněno s tím, že rozhodnutí je správné. Veškeré skutečnosti a důkazy byly posouzeny jednotlivě a zhodnoceny ve vzájemných souvislostech. Na základě spisové dokumentace má žalovaný za prokázané, že odvolatelka se svým protiprávním jednáním podílela na vzniku dopravní nehody tím, že se při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci, nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo VW Golf řidiče p. M., čímž porušila ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu a naplnila skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Dlužno dodat, že žalovaný zamítl ve výroku II. napadeného rozhodnutí i odvolání J. M. a potvrdil výrok B) rozhodnutí městského úřadu.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včasnou žalobu. Tou se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalobu odůvodnila tím, že je přesvědčena, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné z následujících důvodů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabývá hodnocením dokazování zcela shodně, jak zdůvodnil své rozhodnutí městský úřad. Žalobkyně vytýká žalovanému, že se věcně a konkrétně nevypořádal s námitkami, které obsahuje její odvolání ze dne 24.5.2010.

Pokud žalovaný bez konkrétního odůvodnění dochází k závěru, že námitky žalobkyně hodnotí jako nedůvodné, pak zcela jistě nelze uzavřít, že žalovaný na základě ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek z odvolání. Žalovaný se nevyjádřil a nevypořádal zejména s tou námitkou žalobkyně v odvolání, kdy znalec při ústním jednání 5.5.2010 uvedl, že reakční doba řidiče M. od okamžiku spatření levého ukazatele změny směru jízdy žalobkyně do místa pozdějšího střetu činila 6,5 - 6,7 sekundy. Pokud by se řidič M. v této reakční době pohyboval po vozovce povolenou rychlostí, nedošlo by ke střetu vozidel a vozidla by se bezpečně minula.

Při hodnocení možností odvrátit střet u obou účastníků dopravní nehody je zcela zřejmé, že možnosti žalobkyně zabránit nehodě byly oproti řidiči M. zcela minimální, když žalobkyně měla na svoji reakci 4x až 5x kratší časový úsek, než řidič M.

Během této nepoměrně delší reakční doby řidič VW Golf porušil hned dvě povinnosti účastníka silničního provozu, kdy zahájil předjíždění v situaci, kdy to zákon nedovoluje (§ 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu) a jel v obci rychlostí vyšší než povolenou.

Primární výlučnou odpovědnost za vznik dopravní nehody nenese proto žalobkyně, ale řidič J. M. S těmito konkrétními námitkami žalobkyně, které zejména vyplývaly z výsledku znalce a jeho odpovědí na dotazy zmocněnce žalobkyně a jež byly obsahem odvolání, se žalovaný konkrétně nevypořádal a porušil tak ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 2.12.2010 navrhl zamítnutí žaloby, protože námitky žalobkyně dle jeho názoru nenavštědčují tomu, že by byla důvodná. Uvedl, že se dostatečně zabýval námitkami žalobkyně předestřenými v odvolání, které se týkaly zjištění skutkového stavu, zjištění příčin dopravní nehody, prokázání porušení pravidel silničního provozu a právních předpisů, následků jednání, příčinných souvislostí, a to u obou řidičů, kteří měli účast na dopravní nehodě. Odvoláním a námitkami se žalovaný ve věci žalobkyně zabýval v odůvodnění výroku I. rozhodnutí a na toto plně odkazuje. Žalovaný uvedl důvody, které jej vedly ke ztotožnění se se závěry dokazování správního orgánu I. stupně, a také reagoval dostatečným způsobem na odvolací

námítky žalobkyně. Přezkoumání uzavřel s tím, že p. J. M. porušil relevantní ustanovení o rychlosti při jízdě obcí a předjíždění jiného vozidla. Toto jeho konání však nezavazuje žalobkyni odpovědnosti za její jednání, v němž bylo shledáno porušení ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu (dbání zvýšené opatrnosti při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci) a naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen s.ř.s.*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (č.l.33) i žalovaného (č.l.28).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní hmotněprávní úpravu obsahuje zákon o přestupcích, ve znění pozdějších novel, přesněji řečeno ve znění účinném ke dne 21.9.2009. Podle § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování městského úřadu, resp. žalovaného.

Žalobkyně byla v tomto případě uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Předmětného přestupku se měla dopustit konkrétně tím, že při odbočování s motorovým vozidlem SEAT IBIZA vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí a v době, kdy začala odbočovat, již jí předjíždějící motorové vozidlo VW GOLF řízené J. M.; následkem toho došlo ke střetu obou vozidel a k hmotné škodě nepřevyšující částku 100.000 Kč.

Soud považuje za nutné předeslat, že v tomto řízení je oprávněn posoudit výlučně zákonnost závěru, že se žalobkyně jednáním popsaným ve skutkové větě rozhodnutí městského úřadu dopustila přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích porušením ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Naproti tomu mu nepřisluší posuzovat jednání řidiče J. M. a zákonnost závěru městského úřadu a žalovaného stran jeho jednání. To proto, že J. M. proti rozhodnutí žalovaného žalobu nepodal.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích ve znění účinném v den spáchání přestupku, tj. 21.9.2009, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

Zvláštním právním předpisem je třeba rozumět zákon o silničním provozu, a to nejen s ohledem na odkaz pod čarou, ale zejména proto, že předmětem jeho úpravy jsou práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích, pravidla provozu na pozemních komunikacích, úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích a další otázky vytvářející právní rámec bezpečného a plynulého provozu na pozemních komunikacích.

Podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu *při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.*

Žalobkyně předně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože jej žalovaný zdůvodnil shodně jako městský úřad své rozhodnutí a věcně a konkrétně se nevypořádal s námitkami, které obsahovalo její odvolání.

S žalobkyní lze souhlasit potud, že přezkoumatelnost správního rozhodnutí je esenciálním předpokladem soudního přezkumu. Rovněž je správný právní názor žalobkyně, že k případné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je soud povinen přihlídnout ex offio. V tomto ohledu je tudíž do určité míry prolomena dispoziční zásada, která je jednou z vůdčích zásad správního soudnictví.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vzhledem k argumentaci lze usoudit, že podle žalobkyně se jedná o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

V rozsudku ze dne 25.3.2010, č.j. 5 Afs 25/2009-98, Nejvyšší správní soud uvedl: „V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je pokládáno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 12. 1994, Ruiz Torija v. Španělsko, stížnost č. 18390/91, bod 29).“ Ačkoliv Nejvyšší správní soud předestřený právní názor vyslovil v řízení o kasační stížnosti a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se týkala přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, lze jej zcela nepochybně aplikovat i v řízení o žalobě ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí správního orgánu.

Okolnost, že žalovaný hodnotil v napadeném rozhodnutí shodně důkazy jako městský úřad v rozhodnutí prvoinstančním a rovněž shodně jako městský úřad zdůvodnil své rozhodnutí, nemusí sama o sobě přivodit nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. V posuzovaném případě je napadené rozhodnutí dostatečně srozumitelným způsobem odůvodněno, pro žalobkyni z něj zcela jasně vyplývalo, z jakých skutečností městský úřad a následně i žalovaný vycházeli a jakými právními úvahami se při rozhodování řídili. V tomto rozsahu považuje soud žalobní námitku za nedůvodnou. Jinou je otázka, zda jejich skutkové a právní závěry jsou správné a zákonné.

Obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí dále svědčí jednoznačně o tom, že se žalovaný vypořádal bezezbytku se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Je sice pravdou, že žalobkyně v odvolání konkrétně poukazovala na tu část odpovědi znalce při ústním jednání dne 5.5.2010, kterou předestřela i v žalobě a kterou se snažila bránit proti závěru rozhodnutí městského úřadu, že svým jednáním ohrozila účastníky silničního provozu a spoluzavinila dopravní nehodu, neboť při odbočování nedbala zvýšené opatrnosti. Žalovaný zmíněnou pasáž odvolání také výslovně v napadeném rozhodnutí zmínil (viz str. 4, druhý odstavec zdola). Vzdor tomu, že k uvedené pasáži samostatné stanovisko nezaujal, má soud zato, že se s ní fakticky věcně, byť v obecnější rovině, vypořádal. To dovozuje zejména z předposledního odstavce na straně 5 napadeného rozhodnutí, konkrétně z vět: „K námitce odvolatelky směřující proti jednání p. M. lze uvést toliko, že kromě porušení zásad bezpečného předjíždění se odvolatel dopustil i překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což mělo příčinnou souvislost se způsobením

dopravní nehody....Námítky odvolatelky hodnotí odvolací správní orgán za nedůvodné.“, a z odstavce následujícího „Odvolací orgán má na základě spisové dokumentace za prokázané, že odvolatelka se svým protiprávním jednáním podílela na vzniku dopravní nehody tím, že se při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci, nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo VW Golf řidiče p. M., čímž porušila ust. § 21 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a naplnila skutkovou podstatu přestupku...“. Takový způsob vypořádání odvolací námítky je v souladu i se shora prezentovaným názorem (...nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno...). Ani z tohoto důvodu proto netrpí napadené rozhodnutí namítanou vadou nepřezkoumatelnosti.

V dalším žalobním bodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že ohrožení účastníků silničního provozu, které vyústilo v následný střet vozidel, způsobil řidič M., nikoliv ona. Jinými slovy odmítá závěr žalovaného, že porušila povinnosti stanovené v ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tím i závěr, že naplnila skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Tento žalobní bod shledal soud důvodným na základě dále uvedených úvah.

Podle ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu je řidič při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci povinen: zaprvé dát znamení o změně směru jízdy, zadruhé neohrozit řidiče jedoucího za ním a zatřetí dbát zvýšené opatrnosti.

Podle názoru soudu má v této věci zásadní význam výklad pojmu „odbočování“ použitý v § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, který může být obecně interpretován v různé šíři. V nejužším slova smyslu lze odbočování vykládat jako vlastní (bezprostřední) změnu dosavadního směru jízdy vozidla motorového, nemotorového nebo tramvaje vpravo či vlevo vyvolanou pohybem (otočením) volantu, resp. řídítek ve stejném směru. V širším slova smyslu lze tento pojem vyložit jako proces (soubor úkonů), který vedle vlastní změny směru jízdy zahrnuje další úkony, zejména vnější projev vůle řidiče (záměr) změnit dosavadní směr jízdy a odbočit, a který má určitý časový rozměr. Zakazuje-li ust. § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu řidiči předjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v tomtéž směru jízdy, pak podle přesvědčení soudu samotný zákon o silničním provozu svědčí pro druhou variantu interpretace pojmu „odbočování“, v níž za počátek procesu odbočování je nezbytné považovat uvedení ukazatele znamení o směru jízdy do chodu.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí nekladl žalobkyni k tíži, že při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nesplnila povinnost dát znamení o směru jízdy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že „...*uvedla v činnost levý ukazatel změny směru jízdy...*“. Stejně tak městský úřad vychází v odůvodnění svého rozhodnutí z faktu zapnutí levého ukazatele změny směru jízdy žalobkyní na vozidle SEAT IBIZA. Žádné z těchto rozhodnutí pak žalobkyni nevytýká, že by uvedla ukazatel změny směru jízdy v činnost s nedostatečným předstihem, tedy pozdě. K porušení první dílčí povinnosti ze strany žalobkyně tudíž nedošlo.

Podle skutkové věty ve výroku rozhodnutí městského úřadu žalobkyně porušila ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo VW Golf tím, že začala odbočovat vozidlem SEAT IBIZA vlevo v době, kdy již byla vozidlem VW Golf předjížděna, čímž došlo ke střetu.

Podle odůvodnění rozhodnutí městského úřadu to, že při odbočování vlevo nedbala zvýšené opatrnosti, prokazují závěry znaleckého posudku, „*který prokazuje, že tato mohla minimálně 2 s před střetem zaregistrovat skutečnost, že je vozidlem VW Golf předjížděna. Tomu, že obviněná nedbala zvýšené opatrnosti a navíc ani řádně nesledovala situaci v silničním provozu za sebou, jednoznačně nasvědčuje i skutečnost, že za ní jedoucí vozidlo VW Golf mohla registrovat již na vzdálenost minimálně 116,5m, tedy minimálně 5,6 m (správně evidentně s) před střetem. Ona sama však jak ve své výpovědi při ústním jednání dne 6.11.2009 a pak i v odpovědi na přímou otázku správního orgánu při ústním jednání dne 5.5.2010 uvedla, že vozidlo VW poprvé zaregistrovala ve chvíli, jak byla rána (naráz). Tato skutečnost prokazuje, že se situaci za sebou vůbec nevěnovala a o této se nepřesvědčila ani když zapínala levý ukazatel změny směru jízdy, ani bezprostředně před vybočením vlevo. Jinak by totiž musela skutečnost, že za ní jede jiné vozidlo a toto ji pak předjíždí, zcela určitě zaregistrovat...*“

Městský úřad se ve svém rozhodnutí rovněž zabýval otázkou, „...zda v daném konkrétním případě měla na jednání obviněné nějaký vliv skutečnost, že řidič za ní jedoucího vozidla VW Golf ji předjížděl v době, kdy měla zapnutý levý ukazatel změny směru jízdy vlevo a že tento jel v obci nepovolenou rychlostí 70 km/hod, a dospěl k závěru, že protiprávní jednání druhého účastníka dopravní nehody na jednání obviněné při spoluzavinění předmětné dopravní nehody vliv neměly, tyto skutečnosti ale správní orgán bude hodnotit ve prospěch obviněné. Správní orgán se zde neztotožňuje s vyjádřením obviněné a jejího právního zástupce na závěr ústního jednání dne 5.5.2010, kdy uvedli, že jediným viníkem je řidič M., neboť porušil dvě povinnosti účastníka silničního provozu a jen toto jeho jednání bylo bezprostřední příčinou vzniku dopravní nehody. Dále uvedli, že řidička neměla zákonem uloženou povinnost předpokládat porušení pravidel silničního provozu jiným účastníkem a tomu přizpůsobovat svoje chování. Suvedeným zdejší správní orgán souhlasí, ale pouze za předpokladu, že by pravidla silničního provozu neporušila obviněná. A tato je porušila tím, že při odbočování vlevo nedbala zvýšené opatrnosti a proto do předjíždějícího vozidla (i když toto jelo nepovolenou rychlostí a nemělo předjíždět vozidlo se zapnutým ukazatelem změny směru jízdy) narazila. Řidič vozidla VW totiž vzhledem k zezadu svítícímu slunci nemusel zapnutý ukazatel změny směru jízdy na vozidle SEAT zaregistrovat a ani jím překročená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci o 20 km/hod (tj. o 40%) nebylo nijak obzvlášť vysoké (už vůbec ne značné). Tyto skutečnosti v žádném případě protiprávní jednání řidiče M. a jeho nezpochybnitelný podíl na zavinění předmětné dopravní nehody nijak neospravedlňují, správní orgán chce pouze uvést, že kdyby svou povinnost dbát zvýšené opatrnosti dodržela i obviněná, k předmětné dopravní nehodě nemuselo dojít.“

Z výše uvedeného vyplývá, že městský úřad ve výroku rozhodnutí jasně specifikoval, v čem konkrétně shledal porušení povinnosti žalobkyně neohrozit řidiče za ní jedoucího. Naproti tomu individualizace způsobu porušení povinnosti dbát zvýšené opatrnosti je vyjádřena až v odůvodnění rozhodnutí městského úřadu, byť je povinností správního orgánu uvést konkrétní způsob spáchání přestupku již ve skutkové větě výroku rozhodnutí.

Žalovaný se pak ztotožnil s rozhodnutím městského úřadu. Porušení povinnosti ze strany žalobkyně vyjádřil tak, že „...bylo zjištěno a prokázáno, že před samotným úkonem odbočením sice odvolatelka uvedla v činnost levý ukazatel změny směru jízdy, avšak před samotným úkonem se nepřesvědčila o vhodnosti svého úkonu vzhledem k zezadu blížícímu se a předjíždějícímu vozidlu VW Golf. Toto vozidlo mohla za sebou odvolatelka registrovat min. 116 metrů před místem střetu.... Odvolatelka mohla sledováním provozu za sebou zjistit, že vozidlo jedoucí za ní se vychýlilo ze směru své jízdy, vjelo na střed vozovky a pokračovalo v levém jízdním pruhu, a to v čase cca 2 sekundy před střetem.... Z analýzy poškození vozidel a znaleckého zkoumání vyšlo však najevo, že do vozidla VW Golf narazila odvolatelka vozidlem Seat.“

K podílu řidiče J. M. na dopravní nehodě žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „...větší podíl na způsobení dopravní nehody má p. M., avšak to nezavazuje odvolatelku odpovědnosti za její jednání, spočívající v zanedbání sledování provozu i za jejím vozidlem, resp. nedbání zvýšené opatrnosti při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci. V okamžiku odbočování vozidla Seat bylo vozidlo VW Golf již v levém jízdním pruhu za vozidlem Seat....Ke střetu nedošlo před odbočením, ale po odbočení... K námitce odvolatelky směřující proti jednání p. M. lze uvést toliko, že kromě porušení zásad bezpečného předjíždění se odvolatel dopustil i překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což mělo příčinnou souvislost se způsobením dopravní nehody.“

Podle § 2 písm. l) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona nesmět ohrozit znamená povinnost řidiče počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí.

Za porušení zmíněné povinnosti by bylo třeba považovat např. jednání řidiče, který by uvedl do chodu ukazatel směru jízdy vlevo a současně provedl vlastní odbočovací manévr před bezprostředně za ním jedoucím vozidlem, či zahájil odbočovací manévr, aniž by dal najevo úmysl odbočit znamením o směru jízdy, náhle a nečekaně změnil směr jízdy apod. V posuzovaném případě nebylo podle názoru soudu prokázáno, že by žalobkyně něco podobného učinila. Naopak úmysl odbočit vlevo signalizovala podle napadeného rozhodnutí s dostatečným předstihem zapnutím ukazatele směru jízdy a záměr odbočit prokazatelně projevila též snížením rychlosti. O zpomalení (až téměř zastavení) se nezmiňovala jen žalobkyně, ale shodně svědci V. J. a J. J. a zejména J. M. Ten uvedl, že auto řízené žalobkyní „...z dálky vypadalo, jako že stojí...“.

Pokud pak ohrožení za ní jedoucího vozidla správní orgány shledaly ve skutečnosti, že vlastní odbočovací manévr, tj. předjíždění z pravého do levého jízdního pruhu zahájila v okamžiku, kdy již byla předjížděna, protože v té době se již podle znaleckého posudku nacházelo vozidlo VW Golf 2 sekundy v levém jízdním pruhu, soud tento názor nesdílí.

Podle § 17 odst. 5 zákona o silničním provozu, řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích (písm. c), dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v tomtéž směru jízdy (písm. e).

Z provedeného dokazování je nepochybné, že žalobkyně signalizovala odbočení vlevo včas zapnutým ukazatelem směru jízdy a před vlastním odbočovacím manévrem zásadně zpomalila jízdu. Tím svůj záměr odbočit vlevo zcela jasně a opakovaně deklarovala navenek za ní jedoucímu řidiči. Za takového stavu ovšem nemohla předpokládat, že bude takovým vozidlem předjížděna zleva. Soud má za to, že si žalobkyně počínala tak, aby jinému účastníku provozu po silnici II/171 při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci nevzniklo žádné nebezpečí. Naopak to byl řidič J. M., který svým neukázněným jednáním v provozu na pozemních komunikacích ohrozil zdraví a majetek nejen žalobkyně, ale také svoje a dalších osob.

Co se rozumí zvýšenou opatrností pro účely zákona o silničním provozu není definováno, ač tento zákon pojem zvýšené opatrnosti užívá na řadě míst (např. § 11 odst. 2, § 13 odst. 1, § 42 odst. 1, § 57 odst. 4, atd.), a obecnou definici nelze nalézt ani v jiných právních předpisech, byť stejný právní pojem rovněž užívají (např. § 29 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu a o změně zákona č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní, střeliva a pyrotechnických předmětů a o změně zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a

střelivu (zákon o střelných zbraních), ve znění zákona č. 13/1998 Sb., a zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o zbraních). Jde tudíž o neurčitý právní pojem. Výklad neurčitého právního pojmu je věcí správního orgánu. K aplikaci právních norem obsahujících neurčité právní pojmy se vyjádřil mimo jiné Ústavní soud v nálezu ze dne 29.5.1997 sp. zn. III ÚS 31/97. Uvedl, že „*Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Objasní si význam neurčitého pojmu a jeho rozsah a hodnotí skutečnosti konkrétního případu z toho hlediska, zda je lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.*“ (dostupný na www.judikatura.cz). Rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29.5.2008, č.j. 2 As 4/2008-77 konstatoval, že „*Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.*“ (dostupný na www.nssoud.cz).

Povinnost dbát zvýšené opatrnosti měla žalobkyně porušit tím, že se nevěnovala situaci v silničním provozu za sebou, protože mohla již minimálně 2 s před střetem zaregistrovat skutečnost, že je vozidlem VW Golf předjížděna. Tomu, že obviněná nesledovala situaci v silničním provozu za sebou podle napadeného rozhodnutí má nasvědčovat i skutečnost, že za ní jedoucí vozidlo VW Golf mohla registrovat již na vzdálenost minimálně 116,5m, tedy minimálně 5,6 s před střetem.

Uvedený skutkový závěr správní orgány obou stupňů opírají výlučně o znalecký posudek. Znalecký posudek je jedním z řady důkazních prostředků, kterými lze provést důkaz za účelem zjištění stavu věci (§ 51 odst. 1 s.ř.). Provedení důkazu znaleckým posudkem je namísto tehdy, závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají (§ 56, věta první, s.ř.). Představuje posouzení určitých skutečností na základě zadaných vstupních údajů pomocí odborných znalostí. I při nejvyšší míře zodpovědnosti při vypracování posudku však znaleckým posudkem vyjádřená skutková verze nemusí korespondovat s verzí reálnou. Znalecký posudek nemá vyšší důkazní sílu než důkazní prostředky jiné (např. listiny, ohledání, svědecká výpověď). Proto podléhá stejnému režimu hodnocení jako všechny další důkazní prostředky, tj. musí být hodnocen jak jednotlivě, tak v souhrnu s ostatními důkazy. Právní posouzení zjištěného skutkového stavu však vždy náleží výlučně správnímu orgánu.

V předmětné věci bylo ve vztahu k žalobkyni aplikováno ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, ve vztahu k J. M. ust. § 17 odst. 5 písm. e) téhož zákona.

Jak již bylo shora uvedeno, podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu musí řidič při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.

Podle § 17 odst. 1 téhož zákona předjíždí se vlevo. Vpravo se předjíždí vozidlo, které mění směr jízdy vlevo a není-li již pochybnosti o dalším směru jeho jízdy. Podle odst. 5 téhož § 17 řidič nesmí předjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v tomtéž směru jízdy.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.10.2005, č.j. 4 As 10/2004-65 (dostupný na www.nssoud.cz), k aplikaci zmíněných ustanovení uvedl : „*Při aplikaci citovaných ustanovení je nutno respektovat jejich účel a význam z hlediska účelu a smyslu právního předpisu jako celku, nikoliv je vykládat jen izolovaně. V ustanovení § 4 zákona o silničním provozu jsou stanoveny povinnosti, které mají všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení je každý povinen se chovat ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Dále je povinen se řídit pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.... Při posuzování, zda stěžovatel dbal zvýšené opatrnosti, je třeba vycházet z objektivních okolností konkrétní situace a nelze pouze hypoteticky dovozovat, které okolnosti mohl či nemohl v okamžiku bezprostředně předcházejícím střetu vozidel stěžovatel předvídat...“.*

Obdobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 27.8.2002, sp. zn. IV.ÚS 613/2000, který se týkal obdobného přestupku, odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 6.9.2001, sp. zn. 3Tz 182/2001, a ztotožnil se s právním názorem v něm prezentovaným, že *hranice okolností, které může či nemůže řidič předvídat, nelze dovozovat pouze hypoteticky, ale je třeba vycházet z objektivních okolností konkrétní dopravní situace.*“ Nejvyšší soud ČR dále v usnesení ze dne 23.1.2008, sp. zn. 5 Tdo 10/2008 (dostupný na www.nssoud.cz), konstatoval, že *„Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním (v daném případě přestupkovým) zákonem, neboť jedině spojení obou těchto hledisek při posuzování trestní odpovědnosti za trestný čin z nedbalosti odpovídá zásadě odpovědnosti za zavinění v trestním právu. Subjektivní vymezení míry opatrnosti vyžaduje, aby mimo míry povinné opatrnosti z objektivního hlediska bylo vzato v úvahu i subjektivní vymezení, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen vynaložit pachatel v konkrétním případě... Proto o zavinění z nevědomé nedbalosti...jde jen tehdy, jestliže povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem jsou dány současně. Nedostatek jedné z těchto složek znamená, že čin je nezaviněný.“* Právní názory vyslovené Nejvyšším soudem ČR v předmětných věcech jsou podle názoru zdejšího soudu aplikovatelné i na posuzovanou přestupkovou věc, protože i v přestupkovém řízení se zkoumá oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu. Rovněž přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona z hlediska subjektivní stránky vyžaduje nedbalost pachatele (§ 22 odst. 1 a § 3 přestupkového zákona), jejímž kritériem v obou formách, jak vyplývá z § 4 odst. 1 písm. a) a b) přestupkového zákona, je zachování určité míry opatrnosti pachatelem.

Správní orgány obou stupňů žalobkyni v daném případě kladly k tíži, že řádně nesledovala situaci v silničním provozu za sebou, protože mohla registrovat vozidlo VW Golf za sebou již na vzdálenost 116,5 m. Nelze v tomto směru přehlédnout, že pro dílčí závěr, že vozidlo registrovala až v okamžiku střetu, použily vyjádření žalobkyně při ústních jednáních dne 6.11.2009 a 5.5.2010, aniž se snažily odstranit rozpor mezi tímto vyjádřením a sdělením žalobkyně zaznamenaném v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 21.9.2009 (tj. v den dopravní nehody). Ve vlastnoručně a bez výhrad žalobkyni podepsaném záznamu se doslovně uvádí : „*Před odbočením jsem se dívala do levého zpětného zrcátka a viděla jsem za sebou rychle jedoucí vozidlo VW, které bylo v pravé polovině vozovky a jeho vzdálenost nedokáži odhadnout. Do zpětného zrcátka jsem se dívala i v okamžiku, kdy jsem vybočovala vlevo do levé*

poloviny vozovky a to již bylo vozidlo VWW vedle mne a jel zcela vlevo a následoval náraz...“. Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, tj. že v daném případě žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se jednání nedopustil. Objasnit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nezbavuje správní orgán ani doznání obviněného. Dokazování tak zůstalo neúplné, skutkový závěr je předčasný a vada řízení mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud má dále zato, že správní orgány obou stupňů (dílem i z důvodu předčasného rozhodnutí) *nevycházely z objektivních okolností konkrétní situace a pouze hypoteticky dovozovaly, které okolnosti mohla či nemohla v okamžiku bezprostředně předcházejícím střetu vozidel žalobkyně předvídat.* Nevzaly v potaz, že žalobkyně neodbočovala vlevo na přehledné křižovatce avizované dopravní značkou, nýbrž vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci, že sice k odbočování (a střetu) došlo na rovném úseku silnice, nicméně nedaleko od zatáčky vlevo, kde je přehlednost snižena porostem stromů a keřů a že podle § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu je řidič odbočující vlevo povinen dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům, tudíž je povinen sledovat situaci nejen za sebou, ale pozornost věnovat i situaci před sebou. Rovněž nezohlednily krátký časový úsek (2 s), ve kterém dle znaleckého posudku mohla žalobkyně zaregistrovat vozidlo VW Golf vedle sebe právě ve vazbě na další povinnosti žalobkyně. Soud přitom zastává názor, že po řidiči vozidla odbočujícího vlevo, který dává řádné znamení o změně směru jízdy vlevo, nelze bez dalšího požadovat, aby se při odbočování nepřetržitě či průběžně díval za sebe a nevěnoval se náležitě odbočovacímu manévru, jakož i nesledoval, co se děje ve směru jeho jízdy. Naopak řidič jedoucí za odbočujícím vozidlem, které má řádně zapnutý směrový ukazatel ohlašující změnu směru jízdy, si má počínat tak, aby na tuto změnu stihl za normálních okolností zareagovat včas. Soud uzavírá, že i hodnocení důkazů stávajících nekorespondovalo výše prezentovaným názorům. I tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, zejména pak v otázce naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu.

Samosoudkyně shledala žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušila pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Protože rozhodnutí žalovaného zrušila, vyslovila současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který vyslovila ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán, jak stanoví § 78 odst. 5 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).

Ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. samosoudkyně přiznala úspěšné žalobkyni náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení náleželo v rozsahu zaplaceného soudního poplatku 2.000 Kč a odměny advokáta za dva úkony právní služby [jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d)] podle vyhl.č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle s.ř.s. činí částku 2.100 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7). Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Celkem má žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení ve výši 6.800 Kč. Lhůtu k plnění stanovila samosoudkyně podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. a místo plnění určila v souladu s § 149 odst. 1 zák. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102, § 106 odst. 2 s.ř.s.).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující pouze proti rozhodnutí o nákladech řízení nebo proti důvodným rozhodnutím je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 16. března 2011

JUDr. Jana Daňková
samosoudkyně

